

ZOŠIDLO

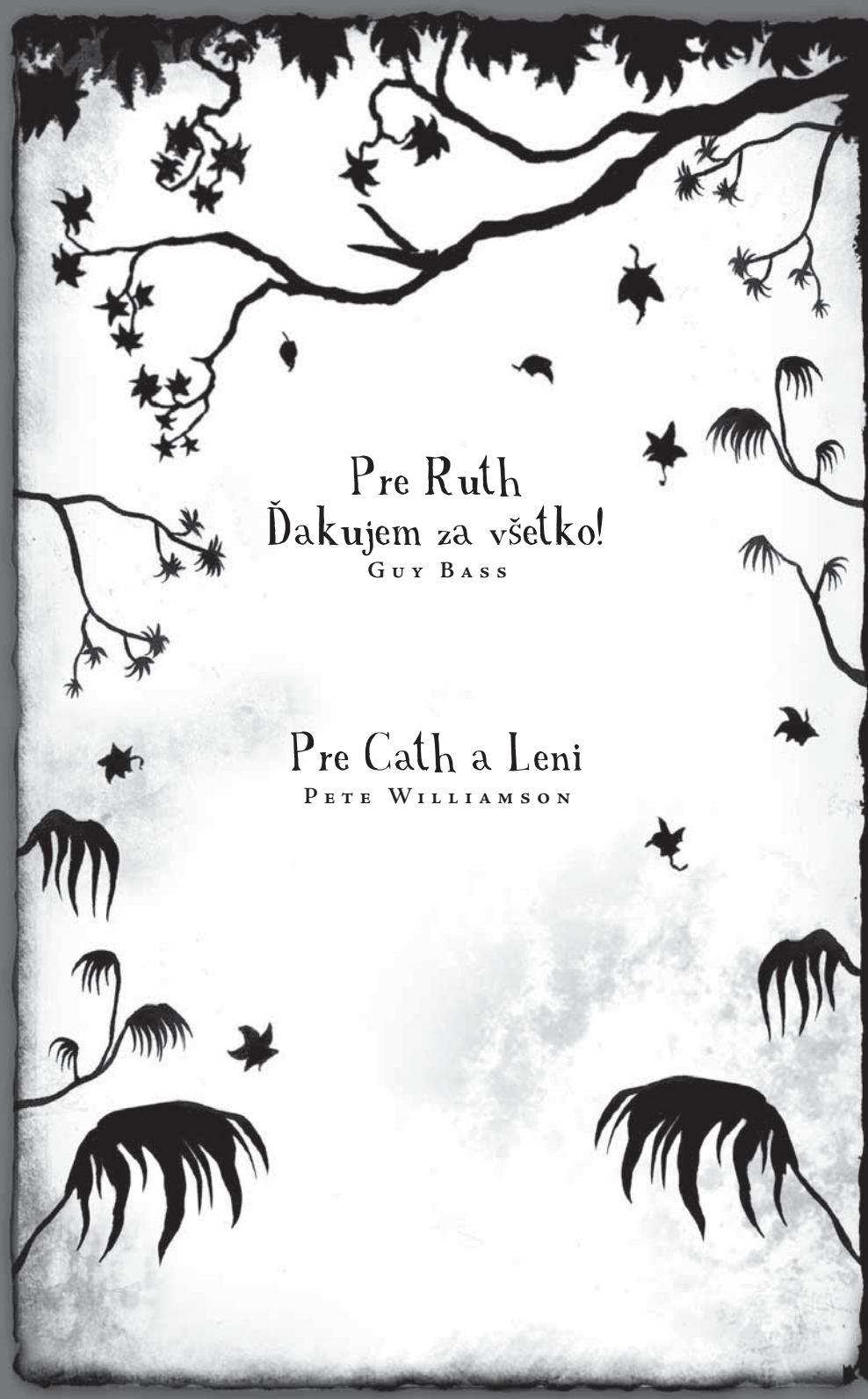
Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

ZOŠIDLO

Pre Ruth
Ďakujem za všetko!
GUY BASS

Pre Cath a Leni
PETE WILLIAMSON

ZOŠIDLO

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

slovarť

P R E D S L O V

VAROVANIE

(Vo forme básne, ktorú kedysi dávno
napísal niekto ešte milión ráz starší
ako tvoja stará mama)

*Trdlo Prdlo vyliezol raz k hradu,
zadúšal sa od vlastného smradu.*

*Ocitol sa pri Fantazmore v núdzi
– kadibúdka nebola naporúdzi.*

*Vošiel dnu v nádeji na zmenu
a podľahol osudu krutému.*

*Ak vás raz postihne problém taký,
bežte radšej domov – smer Zamuchláky!*

VITAJTE v ZAMUHLÁKOCH

(POČET OBYVATEĽOV 665)

– donedávna

PROLÓG

PRÍŠERY VYŠŠEJ KATEGÓRIE

(Obludy, monštrá
a šialené veci)

Práve v tú noc sa všetko zmenilo.
Do Zamuchlákov prišlo obludárium.
Alebo presnejšie:

PUTOVNÉ OBLUDÁRIUM MAGOBERTA MAGORA

DOPRAJTE SI POHĽAD NA ZABUDNUTÉ MONŠTRÁ!

UVIDÍTE PRÍŠERY OD VÝMYSLU SVETA!

ZNETVORENÉ OBLUDY

VŠETKÝCH DRUHOV A TVAROV!!!

NAZRITE DO SVETA

ŠIALENÝCH VECÍ A NEUVERITEĽNÝCH ZJAVOV,

O AKÝCH SA VÁM ANI NESNÍVALO!

(A TO ANI V TEJ NAJHROZIVEJŠEJ NOČNEJ MORE!!!)

„Sem sa! Sem! Pristúpte bližšie, statočné duše Zachrchlákov! Staňte sa svedkami najdesivejšieho, najotrasnejšieho predstavenia na zemi, pri ktorom vám stuhne nielen krv, ale aj mozog! Budete si musieť oprat' nohavice! Práve sme sa vrátili z... MEGA úspešného svetového turné!“ vykrikoval tučný Magobert Magor z pestrofarebne pomalovaného voza, ktorý ťahal kôň. Všetkým naokolo rozdával plagáty. Po hlavnej ulici osvetlenej lampami za ním horkotali ďalšie tri vozy zakryté plachtami.

„Odvážite sa pozrieť na neuveriteľné monštrá skrývajúce sa za týmito plachtami? Nájdete dosť odvahy, aby ste zniesli pohľad na tieto príšery? Budete kričať! Budete híkať! Od hrôzy pustíte do gatí! To, čo tu uvidíte, vás vydesí na smrť!“

Keď sa okolo vozov zhromaždil dav, Magor zoskočil na vydláždenú ulicu. Bol neuve-

riteľne nízky a okrúhly a nohy mal tenké ako paličky. Akoby sa mali každú chvíľu pod tou ťarchou zlomiť. Jeho cylinder a frak možno boli kedysi dávno celkom pekné, ale medzičasom sa už dosť ošúchali a vyzerali biedne. S úškrnom odhrnul plátno na prvom voze. Voz bol vlastne klieťka a v nej...

„Predstavujem vám doktora Skrúciusa, ľudský uzol! Neuveríte, akými nepredstaviteľnými spôsobmi dokáže poskrúcať svoje telo!“ vykrikoval Magor a ukazoval na vysokého neohybného muža, ktorý sa zúfalo snažil dať si nohu za hlavu.

„Hlúpa noha, ohni sa!“ nadával doktor Skrúcius vlastnej nohe. „Všetci sa... pozerajú!“

„Ideme ďalej,“ hundral Magor a krútil hlavou. „Držte si gate, aby vám nespadli pri pohľade na madam Fuzique, ženu s dobre učešanou tvárou!“ Magor odtiahol druhý záves.

Vo voze sedela mohutná stará žena s kon-
ským chvostom prilepeným na bradu.

„Musíme z niečoho žiť,“ vyslovila osprave-
dľujúco madam Fuzique.

„A pripravte sa, že vám dvojčatá Hore
a Dolu prevrátia svet hore nohami!“ V tre-
tej kletke boli dvaja drobní zošúverení muži,
ktorí sa zo všetkých síl snažili urobiť stojku.

„Už chytáme kľče!“ zvolali muži jedno-
hlasne a zrútili sa na zem.

„Ó, krutá, krutá príroda! Podťte bližšie, ak
to váš zdravotný stav dovoľí! Ale dajte si po-
zor, aby ste mi neovracali topánky. Len šesť
centov za pohľad!“ vykrikoval Magor.

Nikto však nepodišiel bližšie.

Ani nikto nekričal.
Nehíkal. Vlastne nikto
ani len okom nemi-

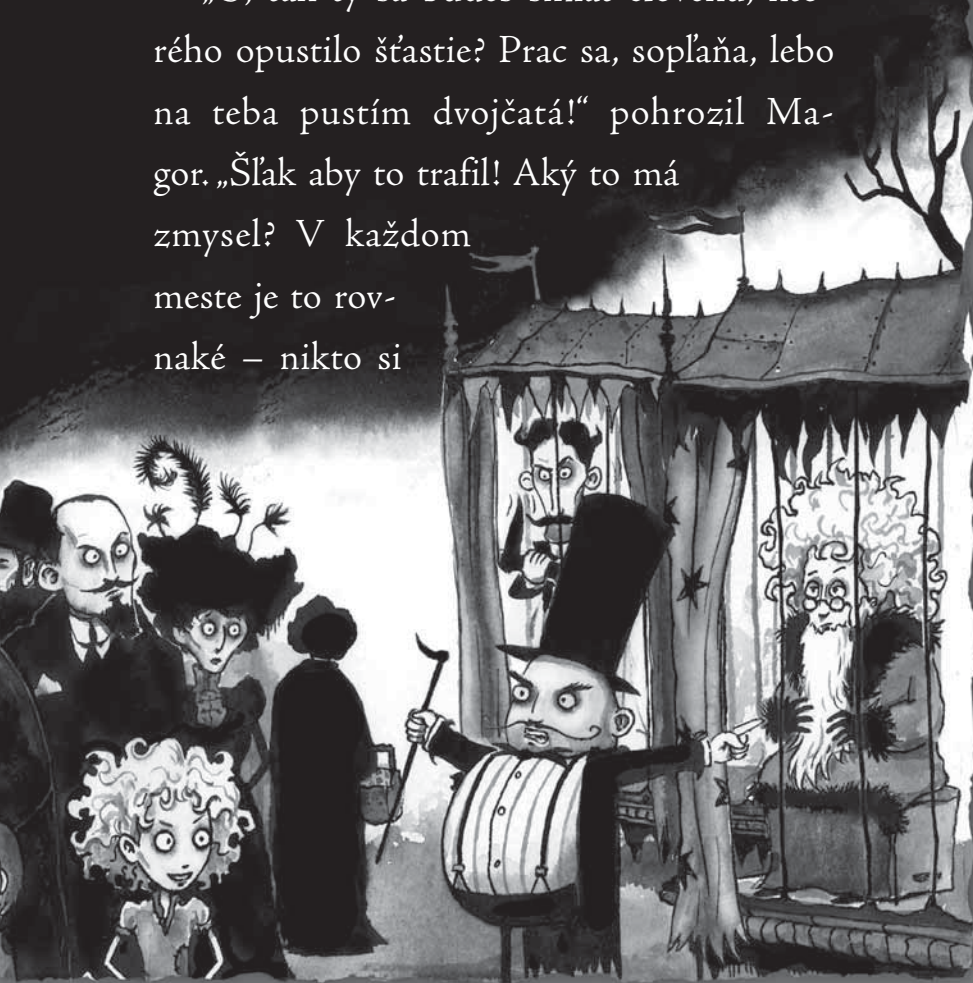

hol. Po chvíli sa hlúčik rozišiel a každý si šiel po svojom.

Okrem jedného strapatého dievčatka s veľkými očami, ktoré sa rozchichotalo.

„Vaše monštrá nie sú strašidelné,“ smiala sa. „Veď to ani nie sú monštrá!“

„Ó, tak ty sa budeš smiať človeku, ktorého opustilo šťastie? Prac sa, sopľaña, lebo na teba pustím dvojčatá!“ pohrozil Magor. „Šľak aby to trafil! Aký to má zmysel? V každom meste je to rovnaké – nikto si

od strachu ani len necvrkne do gatí. Čo by dnes už ľudí vydesilo? Okamžite potrebujem nejaké príšery vyššej kategórie!!!“

„Prepáčte, šéfko,“ ospravedlňoval sa doktor Skrúcius, ktorý sa teraz pre zmenu snažil chodidlom dotknúť brady. „Robíme, čo môžeme.“

„Vaša snaha je iba trpkým sklamaním, Maurice,“ zahundral Magor. „Faktom je, že ľudí dnes už tak ľahko nenaľakáš. Ale ja to nevzdávam! Hororový biznis je celý môj život! Len tak ľahko to predsa nezabalím!“

„Nás by ste aj tak nikdy nenastrašili,“ povedalo dievčatko, ktoré sa ani nepohlo. „Toto sú Zamuchláky. Máme sa tu čoho báť aj bez vás.“

„To myslíš vážne? A čoho sa tu teda ľudia boja?“ spýtal sa Magor.

Odrazu sa ozvalo také

desivé „AAUUÚVaUUÚÚ!“

až človeku tuhla krv. Obyvatelia mestečka zvreskli, rozpráchli sa na všetky strany a pozamykali sa v domoch.

„Tohto,“ povedalo dievča a ukazovalo hore do tmy. Nočnú oblohu preťal blesk a zahrmeľo. Vo svetle blesku sa v diaľke na kopci zjavil obrovský tmavý hrad. Magor cítil, ako mu zimomriavky prebehli od hlavy po päty a naspäť, keď sa z hradu ozval ďalší hrôzostrašný rev.

„Dvesto a tristo hrmených, čo to je?“ spýtal sa.

„Príšery,“ zašepkalo dievča a tmavé oči sa mu v mesačnom svetle ligotali ako koráliky.

„Príšery? Aké príšery? Čo to trepeš?“ vyzvedal Magor podráždene.

„Ľudia hovoria, že hrad je ich plný. Počuť odtiaľ rev a škrekot... a niektorí tvrdia, že na hradných múroch videli už kadečo. Kadečo neľudské,“ rozprávalo dievča. „Celé mesto je vydesené. Samozrejme, okrem mňa. Ja sa nebojím ničoho.“

„Arabela! Okamžite pod' dnu!“ zakričala stará pani, ktorá vybehla z neďalekého domu a schmatla dievča za ruku.

„Počkaj, sopláňa! Teda... chcel som povedať dievčatko! Aký je to hrad? Kto tam býva?“ kričal za ňou Magor.

„Je to hrad Fantazmor! Býva v ňom šílený profesor Erasmus!“ kričalo dievča, keď ju ťahali dnu. „Vyrába obludy! Rôzne príšery a monštrá! Šialené veci!“

„Naozaj?“ zahundral Magor a na tvári sa mu zahniezdil zlovestný úškrn.

PRVÁ KAPITOLA

ŽIVOT V HRADE FANTAZMOR

(Čomu sa hovorí takmer-život)

*Dievčina Lucy, cností vzor,
išla do hradu Fantazmor.
Chcela len vidieť, čo sa tam skrýva.
no nevyšla už odtiaľ živá.
Pred smrťou stihla hodiť reč:
„Obludy! Monštrá! Chodte preč!“*

A si osemnásť minút pred tým, ako sa desivé obludárium Magoberta Magora dovlieklo do Zamuchlákov, šialený profesor Erazmus vo svojom laboratóriu na hrade Fantazmor drel na svojom najnovšom experimente.

Podľa prevládajúceho názoru bol šialený profesor Erazmus najšialenejší zo všetkých šialených profesorov. Celé dni i noci trávil v laboratóriu a vdychoval život (alebo niečo takmer ako život) kadejakým čudesným tvorom, pri ktorých človeku rozum zastával: parou poháňané lebky, mačky s tvárou psa, kone bez hlavy, mäsožravé stoličky, žabie deti – inými slovami – vytváral hrozivé príšery, monštrá rôznych druhov a iné šialené veci.

„Oži! Oži! Hahahá! Budeš mojím najväčším výtvorom. A tentoraz to myslím vážne!“

Profesor si vždy myslel, že jeho najnovší tvor bude jeho najväčším výtvorom. Až kým

nestvoril ďalšieho. Len čo dal tvorovi takmer-
-život, okamžite oňho stratil záujem a pustil
sa do ďalšieho čudesného projektu.

„Viac energie! Ži, hovorím ti!“ kričal, ťahal
páky a miešal elixíry.

Vysoko na trámoch stál skrytý v tieňoch
maličký tvor a už po x-tý raz sledoval, ako
profesor tvorí takmer-život. Stál tam Zošidlo.

